

پیش به سوی کارزاری برای تشکل سراسری کارگران ایران!

ایجاد تشکل سراسری کارگران، یک ضرورت است. کارگران ایران هر روز این ضرورت را بیشتر و عمیقتر در محیط کار و زندگی خود درک کرده و جای خالی آنرا بویژه در موقعیتهای بحرانی و در برابر حملات سرمایه، ارتجاع و ضدانقلاب تجربه کرده‌اند. این ضرورت بارها در پاسخ به ستم اقتصادی و اجتماعی و حقوقی‌ای که دهه‌هاست به طور سازمانیافته و مستمر بر کارگران و زحمتکشان اعمال میشود در جنبش کارگری ایران مطرح شده است و چندین سال پیش نیز تلاشهای زیادی برای ایجاد سازمان سراسری کارگران ایران صورت گرفت اما هنوز به این مهم دست نیافته‌ایم. جا دارد که در «روز همبستگی جهانی طبقه کارگر» بر ضرورت ایجاد تشکل سراسری تاکید کنیم و عزممان را برای تحقق آن مصممانه جزم کنیم. در شرایطی که بحران اقتصادی، سیاسی و اجتماعی سرتاسر "جمهوری اسلامی" را در کام خود فرو می‌برد، ضرورت چنین تشکلی بیش از پیش برجسته می‌شود. کمبود آن را در موج اعتراضات اخیر بوضوح مشاهده کرده ایم. اگر چنین تشکلی وجود داشت این موج به این سرعت مسدود نمی‌شد.

در بین بدیل‌های گوناگون داخلی و خارجی و تمام وعده و وعیدها برای تغییر و اصلاح رژیم، آن چه مشترک است همانا وخامت هر چه بیشتر وضعیت کارگران و زحمتکشان ایران و تشدید تعرض به حقوق آنهاست. تجربه چند دهه گذشته نشان داده است که در وضع کنونی و با توازن قوای فعلی، تشکل‌های مستقل کارگری در سطح محلی و یا اتحادیه‌ها و انجمن‌های صنفی مجزا و منفرد سرکوب می‌شوند و قادر به پیشبرد فعالیت مستمر و جدی نیستند. اگر طبقه کارگر نتواند خود را در قالب جنبشی سراسری حول مطالبات مشترک خود متشکل کند، نه تنها از دست یافتن به بدیهی‌ترین مطالبات خود بازماند، بلکه آنچه را دارد نیز روز به روز بیشتر از دست خواهد داد. قدرت این طبقه در همبستگی طبقاتی آن است و بدون اتحاد وسیع‌ترین طبقه‌های کارگران ایران حول مطالبات مبرم و مشترک موجود و مبارزه‌ای سراسری و متحدانه برای دستیابی به آنها، نخواهیم توانست این قدرت را به حرکت درآوریم و رژیم سرمایه داری را به عقب برانیم. اقدامات پراکنده و تشکلهای منفرد و محلی تا به امروز پاسخگو نبوده‌اند. امروزه مطالبات مبرم و مشترک کارگران ایران نه تنها این قابلیت را دارد که گسترده‌ترین طبقه‌های کارگر را متحد سازد بلکه می‌تواند بخشهای بزرگی از سایر لایه‌های ستمدیده و زحمتکش جامعه را نیز با خود همراه کند. به عنوان نمونه، حق آزادی تشکل و بیان، حداقل دستمزدی بالای خط فقر، بیمه بیکاری برای همگان، بهداشت و آموزش رایگان، و رفع هرگونه تبعیض جنسی، عقیدتی و ملی از جمله مطالباتی هستند که کمتر کسی منکر سراسری بودن آنهاست و از این رو مبارزه پیگیر و متحدانه حول آنها می‌تواند توازن قوا را به نفع طبقه کارگر و متحدانش تغییر دهد. در هر جا که هستیم می‌توانیم از همین فردا تلاش برای ایجاد واحدهای محلی چنین جنبشی سراسری را آغاز کنیم. این مبارزه نه تنها در تضاد با مبارزات جاری برای خواست‌های بخش‌های مشخص طبقه کارگر و یا تشکل‌های اتحادیه‌ای و صنفی آن نیست بلکه می‌تواند آنها را تقویت کند و با تغییر تناسب قوا در جامعه امکانات پیروزی‌شان را فراهم‌تر سازد.

ما جمعی از فعالان کارگری، بار دیگر بر ضرورت ایجاد تشکل سراسری کارگری در برهه حساس کنونی تاکید می‌کنیم و از تمامی کسانی که خود را متعلق به طبقه کارگر ایران می‌دانند رفیقانه می‌خواهیم که به قدر توانایی خود در گستردن و به پیش بردن هرچه بیشتر این بحث در حوزه‌های نفوذ و فعالیت خود بکوشند و اقدامات عملی جهت تحقق آن را باجدیت بیشتری دنبال کنند.

پیش به سوی تشکل سراسری کارگران ایران!

جمعی از فعالان کارگری

۱۱ اردیبهشت ۹۷

لینک برای امضا

<https://goo.gl/forms/CunhAxkNTk52PpOv2>